

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ

IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 21–22 травня 2020 року)

У двох частинах

Частина 2

Суми
Сумський державний університет
2020

ОКРЕМІ СОЦІАЛЬНІ ЧИННИКИ КРИМІНАЛІЗАЦІЇ КОНТРАБАНДИ ТОВАРІВ КОМЕРЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Саніч А. Д.

Студентка III курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Бондаренко О. С.

к. ю. н., старший викладач кафедри КПДС ННІ права

Сумського державного університету

Вирішення проблеми контрабанди є одним з першочергових завдань держави, адже як суспільно-небезпечне явище воно несе загрозу економічним інтересам держави та національній безпеці в цілому.

Контрабанда, згідно з Митним та Кримінальним кодексами України, – це переміщення через митний кордон України, поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю культурних цінностей, отруйних, сильнодіючих, вибухових речовин, радіоактивних матеріалів, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї, а також спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації [1, 2].

Аналізуючи стан боротьби з контрабандою в нашій країні можна побачити те, що, незважаючи на комплекс здійснених органами виконавчої влади заходів, вона продовжує набувати нового ступеню організованості та поширює свої злочинні зв'язки.

Головними чинниками сприятливих умов для контрабанди, по-перше, є недостатній контроль за проходження кордонів митними робітниками та військовослужбовцями Державної прикордонної служби, а також недостатня протидія переміщенню та переховуванню контрабандних товарів. По-друге, суперечливе та недосконале законодавче регулювання контрабандною діяльністю та високий рівень безробіття, особливо серед мешканців прикордонних районів. По третє, високий рівень корупції серед контролюючих та правоохоронних органів.

На сьогоднішній день за перевезення товарів через кордон у більшості випадків настає лише адміністративна відповідальність. Аналізуючи статті Митного кодексу України можна побачити, що за переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів, транспортних засобів комерційного призначення через митний кордон України, поза митним контролем або переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів через

митний кордон України з приховуванням від митного контролю тягнуть за собою відповідальність у вигляді накладення штрафу в розмірі 100 відсотків вартості цих предметів з їх конфіскацією. Вчинення таких дій повторно протягом одного року з моменту її притягнення до адміністративної відповідальності караються накладенням штрафу у розмірі 200 відсотків вартості перевезених предметів з конфіскацією [2]. А згідно зі ст.201 Кримінального кодексу України за контрабанду передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на строк від трьох до семи років [1].

На нашу думку, це питання є суперечливим, адже насправді, зазвичай, контрабанда є форма організованої злочинності з розподіленими ролями, має багато співучасників і організаторів, які перебувають за кордоном. Тому доцільним було розробити єдину електронну базу, у яку вносилися злочинці у цій сфері, та країни могли співпрацювати.

Статистика офіційного веб-сайту Генеральної прокуратури України дає змогу побачити, що зазвичай реальні строки замінюють на штрафи та умовні терміни, позбавлення волі є рідким явищем.

У 2018 було зареєстровано 125 кримінальних проваджень за контрабанду зброї та культурних цінностей і 212 – за контрабанду наркотиків. З них за ст.201 ККУ з 42 вироків лише один строк позбавлення волі, вісім випадів де покарання замінено на більш м'яке – штраф, у 33 випадках звільненні від покарання з випробуванням. За ст.305 ККУ з 90 вироків лише 16 покарань з позбавленням волі, двадцять два – штраф, 4 визнанні невинними та 48 звільнень від покарання з випробуванням. За 2019 рік – розкрито лише 37 злочинів за ст.201 ККУ та 4 злочини за ст.333 ККУ [3].

У той же час за даними СБУ стосовно митних робітників розпочато 18 кримінальних проваджень, 13 з яких за ст. 368 ККУ, 13 справ стосовно військовослужбовців Державної прикордонної служби, 2 випадки стосується контролюючих органів на митному кордоні [3].

У наш час ми бачимо високий рівень корупції серед чиновників, представників правоохоронної системи та низької правової свідомості та культури суспільства загалом, діяльність контрабандних угруповань посилюється. Низький рівень забезпечення населення та високий рівень безробіття, гарна прибутковість цього злочину та недосконалість законодавства та митного контролю призводить до того, що основним джерелом доходів людей є цей злочин, особливо у прикордонних районах. Через ввіз в Україну іноземних продуктів або продуктів, які вилучені із списку товарообігу, попит на них суттєво збільшується, і внаслідок чого обумовлює існування тіньової економіки в країні та відмивання злочинних доходів.

На нашу думку, в Україні повинні бути внесені зміни до законодавства щодо

посилення кримінальної відповідальності, адже це дасть змогу застосовувати оперативно-розшукові заходи, що дасть можливість виявляти не тільки посередників, а ще й організаторів за кордоном.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25-26. Ст. 131.
2. Митний кодекс України: Закон України від 13 бер. 2012 р. №4495-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 44-45, 46-47, 48. Ст. 552.
3. Кримінально некарана контрабанда. 2019. URL: <http://cost.ua/news/762-kryminalno-nekarana-kontrabanda/>.
4. Статистична інформація Генеральної прокуратури України. URL: https://old.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113656&libid=100820&c=edit&_c=fo#.

ОБМЕЖУВАЛЬНІ ЗАХОДИ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ДО ОСІБ, ЯКІ ВЧИНИЛИ ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО

Полянська Є. А.

Студентка В курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Ільченко О. В.

к. ю. н., доцент, доцент кафедри КПДС ННІ права

Сумського державного університету

Забезпечення право на життя, свободу, особисту безпеку, на повагу до приватного та сімейного життя, заборона тортур, дискримінації є головними обов'язками держави.

Домашнє насильство – проблема, яка стоїть перед суспільством не одне десятиріччя. Але якщо декілька десятиріч це вважалося звичайною практикою, і суспільство (держави) не втручалися у справи окремої сім'ї (приватне життя). Так, наприклад, в Україні 67% жінок (від 15 років) зазнають різного роду насильство (психологічне, фізичне, сексуальне), щороку гинуть приблизно 600 жінок від домашнього насильства [1]. Тому на сьогодні цьому приділяється не аби-яка увага, держави зрозуміли, що це важлива суспільна проблема та почали застосовувати заходи боротьби з домашнім насильством. Зрозуміло, що з боку держави найпершими заходами є заборона на законодавчому рівні та встановлення відповідальності за вчинення домашнього насильства.

Так, в Україні у 2001 році був схвалений Закон України «Про попередження